

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R. Z.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 8 maja 2013 r.,

wydanym w sprawie z powództwa R. Z.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2015 r.,

zażalenia powoda (skarżącego) R.Z.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 grudnia 2014 r.,

1. oddala zażalenie i nie obciąża powoda kosztami postępowania zażaleniowego;

2. przyznaje radcy prawnemu P. R. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 19 grudnia 2014 r. odrzucił skargę powoda R. Z. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 maja 2013 r. w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w G. o zapłatę, uznając, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c.), gdyż podniesione w niej argumenty wyrażały jedynie ogólne niezadowolenie z zaskarżonego orzeczenia, a ponadto skarga była spóźniona.

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił naruszenie art. 401 pkt 2, art. 5 w związku z art. 232 oraz art. 410 § 1 k.p.c., podnosząc, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił nieważności postępowania przed Sądami obu instancji; nie zwrócił uwagi na nieporadność i brak obeznania w procedurze sądowej powoda występującego bez zawodowego pełnomocnika. Podniósł również, że odrzucenie skargi o wznowienie postępowania nastąpiło bez wcześniejszego ustalenia, czy przesłanka wznowienia powołana przez skarżącego faktycznie występuje, czy też nie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 r., III CZP 102/14, Biul.SN 2015, nr 2, s. 8 i powołane tam orzecznictwo), zdolność procesową ma także osoba, która jest dotknięta zaburzeniami psychicznymi, nawet w stopniu wyłączającym trwale świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, jeżeli osiągnęła pełnoletniość i nie została ubezwłasnowolniona. Jej zdolność procesowa – w świetle art. 65 § 1 k.p.c. w związku z art. 11 i 12 k.c. - wypływa wprost z pełni zdolności do czynności prawnych (por. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1960 r. - zasada prawna - I CO 25/60, OSN 1961, Nr 2, poz. 32, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 września 1969 r., III CZP 74/69, OSNCP 1970, Nr 6, poz. 98, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

26 sierpnia 1970 r., I CZ 84/70, OSNCP 1971, Nr 5, poz. 90 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1976 r., IV PRN 8/76, nie publ.). W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał, że jest osobą ubezwłasnowolnioną, choćby częściowo, w związku z czym zarzut naruszenia art. 401 pkt 2 k.p.c. jest bezzasadny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest pogląd – aprobowany przez skład orzekający – zgodnie z którym, jeżeli z samego uzasadnienia skargi o wznowienie postępowania w sposób niewątpliwy wynika, że nie zachodzą wskazane w niej podstawy wznowienia, skarga podlega odrzuceniu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 marca 2015 r., II CZ 93/14; z dnia 26 lutego 2015 r., III CZ 5/15; z dnia 18 lutego 2015 r., I CZ 3/15; z dnia 5 lutego 2015 r., V CZ 105/14; z dnia 14 stycznia 2015 r., I CZ 106/14 – nie publ.). Sąd Apelacyjny prawidłowo uznał, że sytuacja taka wystąpiła w konkretnym stanie faktycznym, jako że wyrażenie jedynie niezadowolenia z treści zaskarżonego wyroku nie może być kwalifikowane jako ustawowa podstawa wznowienia postępowania.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia art. 5 w zw. z art. 232 k.p.c. należy zauważyć, że podstawy skargi o wznowienie postępowania zostały wymienione wyczerpująco w art. 401-403 k.p.c. Nie należy do nich przesłanka naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, co odróżnia ten nadzwyczajny środek zaskarżenia od skargi kasacyjnej (por. art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) i od skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (por. art. 424⁴ k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego stosownie do art. 108 § 1, art. 102 i art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7, § 13 ust. 2 pkt i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn: Dz. U. z 2013 r. poz. 461) w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.

